

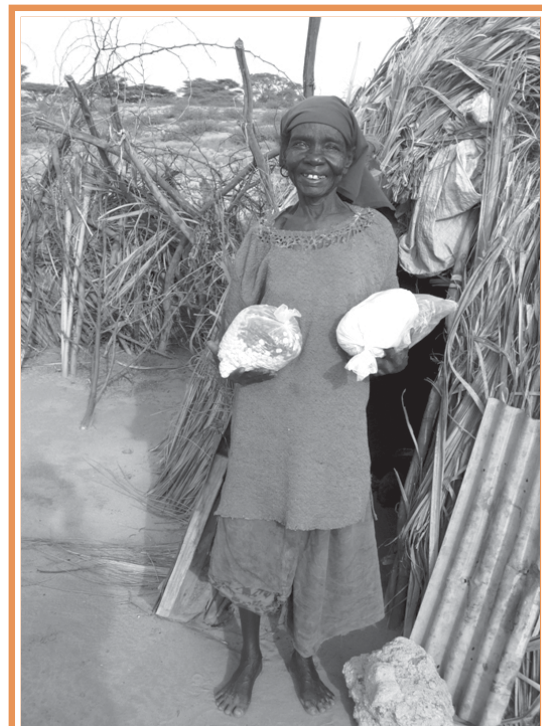
<i>Het Ewoi project in Kenia</i>	<i>blz. 2</i>
<i>De groene apotheek (Brazilië)</i>	<i>blz. 4</i>
<i>Reisverslag Sudan en Oeganda</i>	<i>blz. 6</i>

Dierbare vrienden,

De zomervakantie is voor velen in het land bijna teneinde. Dit is goed te merken wanneer je naar kantoor gaat. Langzaam maar zeker wordt het weer behoorlijk druk op de Nederlandse wegen. Voor de missie- en MOV-groepen is het nieuwe “werkjaar” begonnen. Er worden nieuwe plannen besproken en verder uitgewerkt. Er is weer werk aan de winkel!

Voor de medewerk(st)ers en vrijwilligsters van het Missiebuero is de tijd van echte rust van zeer korte duur geweest, want de zomermaanden worden door veel missionarissen benut om weer eens op verlof te komen. Dit is reeds gebleken op onze “Openhofdag” die wij hebben georganiseerd in juni. Een twintigtal missionarissen, mannen en vrouwen die zich inzetten voor de mensen in de Missie, heeft Mgr. Frans Wiertz en de mensen van het Missiebuero kunnen ontmoeten. Het is een zeer inspirerende en informatieve dag geweest! Mgr. Ludovic Minde, Bisschop van Kahama (Tanzania), die als speciale gast aanwezig was, heeft kennis kunnen maken met deze “werk(st)ers-in-het-veld” en dat heeft hij als zeer waardevol ervaren. Wellicht heeft u een kort verslag van deze dag gelezen op onze website.

Wanneer een missionaris op bezoek komt, nemen wij de tijd, want het Missiebuero wil voor deze mannen en vrouwen een thuis zijn, waar zij hun verhaal kwijt kunnen. Zij zijn voor de medewerk(st)ers en vrijwilligsters een belangrijke informatiebron om een goed beeld te kunnen vormen over wat er in missielanden werkelijk gebeurt, want niet alles wat er zich in deze landen afspeelt haalt het nieuws! Zij zijn voor ons dan ook de meest aangewezen personen om ons te vertellen over de lokale bevolking en hoe wij deze mensen in die landen het beste kunnen helpen. Door hun verhalen leer je dan ook de mensen beter kennen.

Eén van de ouderen, die door het Ewoi-project wordt geholpen

In de vorige nieuwsbrieven heeft u kunnen lezen hoe het Missiebuero functioneert. U heeft een verkort verslag kunnen lezen over onze inkomsten en uitgaven. U heeft een lijst van nieuwe aanvragen kunnen vinden, die inmiddels weer een stuk langer is geworden. In deze nieuwsbrief wil ik verhalen van enkele missionarissen en van één van onze vrijwilligsters met u delen. Zo hoop ik u een beter beeld te kunnen geven over het werk van de missionarissen en van de omstandigheden waaronder zij moeten werken en leven. Ik ben van mening dat u dan ook meer inzicht zult krijgen over de dagelijkse uitdagingen waarmee men in missielanden geconfronteerd wordt. U zult dan inzien dat vaak een klein steuntje in de rug de mensen op weg helpt om een betere toekomst voor

Colofon

Missiebuero Roermond is een kerkelijke instelling voor de ondersteuning van geloofsverkondiging in missielanden.

Neerstraat 49, 6041 KB
Roermond
Postbus 198, 6040 AD
Roermond
Telefoon: (0475) 386880
Postbank 1045000
RABO 14.41.01.408

www.missiebuero.nl

MISSION (MISSIE- en ONTWIKKELINGSWERK) wordt uitgegeven door de kerkelijke stichting Missiebureau Bisdom Roermond (Missiebuero) en is een informatiebulletin over diverse missionaire activiteiten in de Missie.

Redactie:
Drs. F. Soeterik,
Mw. L. Klumpkens-Heijnders

Donateurs van het Missiebuero Roermond hebben recht op gratis abonnement

zichzelf te creëren. Wij moeten ons realiseren dat wij de problemen van een land niet kunnen oplossen. Dat moeten de mensen zelf doen. Wel kunnen wij hen daarbij helpen, want alleen wij kunnen hen de middelen en de kansen geven om dit te kunnen realiseren. Dit laatste punt - kansen geven - is misschien wel het allerbelangrijkste. Want hoe vaak, bewust of onbewust, ontnemen wij de minder ontwikkelde landen deze kansen? Kijk eens naar de vele subsidies die in de landbouwsector gegeven worden en naar de miljarden euro's, die wij spenderen om de handelsbarrières nog hoger te maken om onze eigen afzetmarkt veilig te stellen. Ik denk dat wij eindelijk eens moeten beseffen, dat alles wat wij hier in eigen land doen, zijn weerslag heeft op minder ontwikkelde landen in het Zuiden. Zo ook wil ik onze overconsumptie noemen. Wij kunnen niet op dezelfde voet verder gaan. Dit is niet alleen desastreus voor onze Zuidlanden. Uiteindelijk zal deze drang naar meer ons allemaal treffen. Wij zijn met z'n allen de rentmeesters van de Schepping. Laten wij deze grote verantwoordelijkheid zonder aarzeling op ons nemen!

Drs. Frank Soeterik, directeur

Het Ewoi project Kenia

Annie Janssen is onlangs samen met haar echtgenoot, Ben, op bezoek geweest bij het Missieburo. Zij zijn twee leken missionarissen, die enkele jaren geleden vertrokken zijn naar Kenia om zich in te zetten voor de lokale bevolking. Via de Fraters van Utrecht zijn zij in het noorden van Kenia aangekomen, en wel in het bisdom Lodwar.

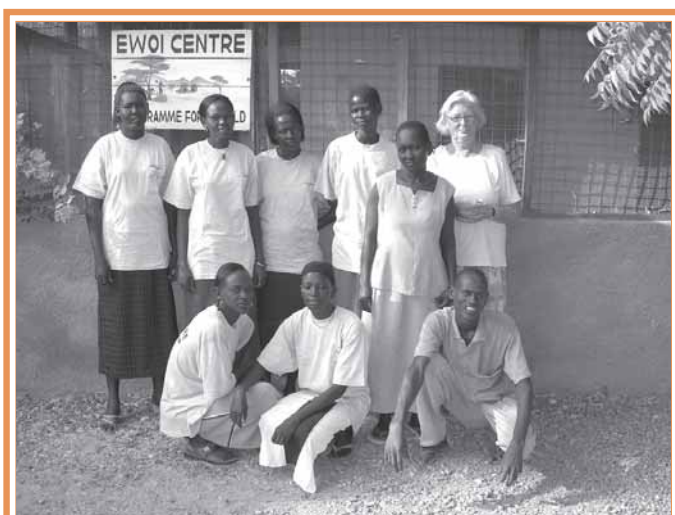
Annie was geen onbekende van het bureau, want enkele jaren geleden hebben wij reeds het Ewoi project financieel ondersteund. Onder het genot van een kopje koffie (vanzelfsprekend Max Havelaar!) ging zij vertellen over haar werk en dat van haar

man. Na aankomst in Lodwar was het haar direct duidelijk wat hen te doen stond. In de streek waren twee groepen, die als zeer kwetsbaar gekenmerkt konden worden: kinderen, die een beperking hadden, en ouderen.

Voor dove kinderen waren er geen voorzieningen. Vaak schaamden de ouders zich voor hun kind, omdat het niet gezond was. Zij zouden altijd hulp nodig hebben en dus tot last zijn van het gezin, zeker wanneer zij met hun vee verder zouden trekken. 65% van de bevolking is nomade. De kinderen werden meestal in het dorp of stad achtergelaten of bij de grootouders. Ben Janssen begon toen een school voor dove kinderen. Hij gaf ze les en zo mogelijk zorgde hij voor allerlei hulpmiddelen.

Annie zette zich in voor de ouderen. Zij was behoorlijk geschrokken toen zij zag onder welke omstandigheden deze oude mensen moesten leven. Vaak hadden zij geen eten. Zij werden aan hun lot overgelaten, door zowel de familie als hun dorpsgenoten. Hun hutten waren vervallen en ze moesten gaan bedelen om aan voedsel te komen.

In overleg met het bisdom en de fraters die daar werkten, ging ze een hulpplan uitwerken. Toen alles klaar was, ging zij haar plan bespreken met de bisschop en enkele medewerkers. Naast de directe hulpverlening aan de ouderen, was het stimuleren van het verantwoordelijkheidsgevoel van de familie en de dorpsgenoten een belangrijk punt van het beleidsplan.

Annie Janssen en het Ewoi team

Vrijwilligsters uit het dorp bereiden maaltijden voor de ouderen

“Natuurlijk kon ik ook met wat vrijwilligers deze ouderen zelf gaan helpen. Ik zou wat geld kunnen krijgen van het bisdom om voedsel en wat bouwmaterialen om de hutjes van de mensen op te knappen te kopen, maar dat zou een bodemloze put zijn! Dit zou het probleem niet oplossen.” vertelde Annie. Ik ging op zoek naar wat mensen en samen met hen ben ik de dorpen ingegaan. Ik riep de mensen bijeen en wees hen op de slechte omstandigheden waaronder deze ouderen leefden. Ik wees hen op hun verantwoordelijkheid. Participatie van familie en gemeenschap staat centraal bij dit project. En ja hoor, het werkt. Uiteindelijk is er een klein team van vaste medewerk(st)ers gevormd, dat het project draagt. Zij gaan naar de dorpen en localiseren de probleemgevallen. De gegevens van

de ouderen worden geregistreerd en er wordt een plan van aanpak met de familie en het dorp opgesteld. Het project wordt een tijdje begeleid door de medewerk(st)er en vervolgens geheel overgedragen aan de gemeenschap. Bij problemen kan men altijd terugvallen op ons! Zo zie je dat met een kleine impuls heel veel gerealiseerd kan worden.

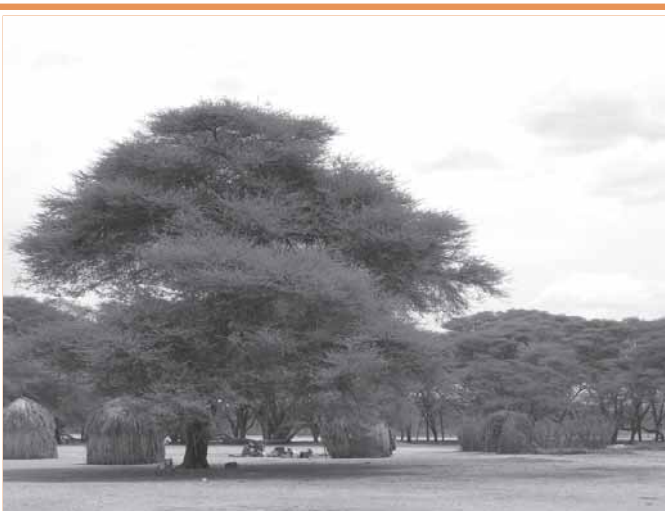
Voedsel wordt uitgedeeld, soms wordt er zelfs gekookt voor de ouderen (die zichzelf niet kunnen verzorgen). De hutjes worden van nieuwe dakbedekking voorzien. Medische hulp wordt door ons geregeld. Zo zijn heel veel ouderen geholpen en zij kunnen nu een redelijk zorgenloze oude dag tegemoet zien.”

Een teamlid in gesprek met een oudere, die geholpen moet worden

Het verhaal van Annie en Ben laat zien dat de lokale bevolking in ontwikkelingslanden tot heel veel in staat is. Er is slechts een beetje hulp nodig om de mensen in staat te stellen om lokale problemen zelf op te lossen!

Natuurlijk brandde de vraag op mijn lippen, waarom de ouderen in een dergelijke situatie zijn terechtgekomen. Dit paste niet bij de Afrikaanse cultuur. De Afrikaan stond bekend om de sterke familiebanden. De ouderen werden altijd door de jongere generaties verzorgd. Dat was een soort plicht, die men had t.o.v. de ouderen. Daarom vroeg ik Annie Janssen waarom er in Lodwar zoveel ouderen in de problemen zijn gekomen. Op deze vraag antwoordde zij: “Ja, de tijden zijn veranderd. Ik geef de moderne ontwikkeling de grootste schuld. Via

De Ewoi boom, symbool voor het project. Een plaats van bescherming en van overleg!

Deze vrouw zal binnenkort in het hulpprogramma worden opgenomen.

de media: radio, televisie, internet wordt de mensen een bepaalde levenswijze opgedrongen, waardoor er voor deze ouderen geen plaats meer is. Jongeren trekken naar de grotere steden toe om daar rijkdom te vinden, die er natuurlijk niet is. De ouderen blijven achter, met alle gevolgen van dien. Dit is de keerzijde van de medaille, van de ontwikkeling, waarbij alleen materiële zaken het belangrijkste zijn geworden.”

Het ouderenproject heeft de naam Ewoi project gekregen. De Ewoi is een boom die typerend is voor de Turkana streek. In deze harde omgeving geeft de Ewoi bescherming tegen de zon. Er wordt dan ook vergaderd onder zo'n boom, want daar is het koel. Dit project geeft bescherming aan de

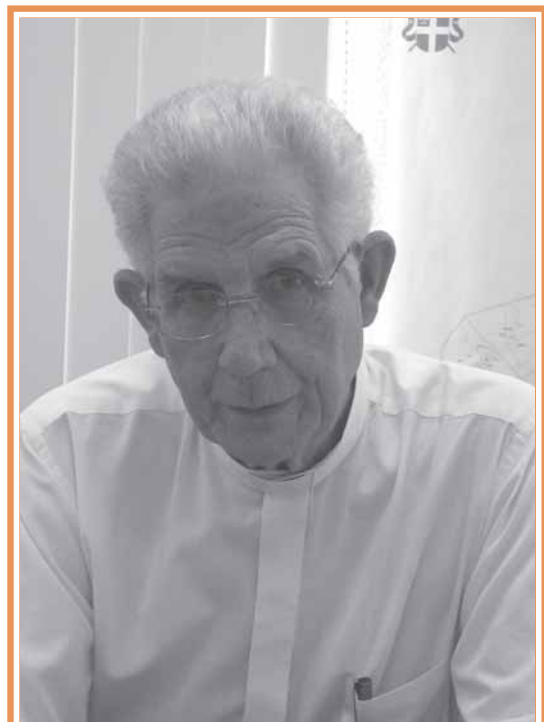
De vooruitgang is goed zichtbaar: achter de oude hut en op de voorgrond de nieuwe!

ouderen van de regio. Dit project stimuleert samenwerking en overleg. Daarom heeft men gekozen voor de naam Ewoi! Het Ewoi project is een vast onderdeel van het Pastoraal Plan van het Bisdom Lodwar. Het Missiebuero Roermond ondersteunt dit plan. In de periode 2008 – 2010 is het Pastoraal Plan één van de centrale projecten in de Vastenactie!

(Kijk ook op de website www.missiebuero.nl)

“De groene apotheek” Brazilië

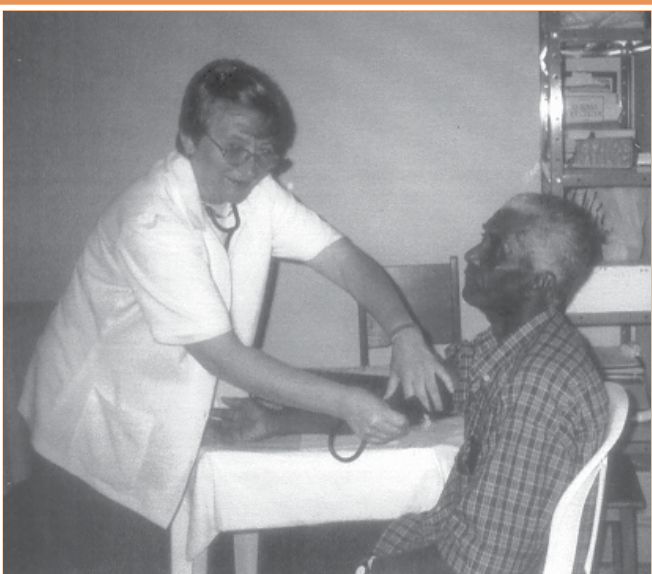
Mgr. Hans Reesink ofm, Bisschop van Teofilo Otoni (Brazilië), is enkele weken geleden bij het Missiebuero Roermond op bezoek geweest. In

Mgr. Hans (Diogo) Reesink, vertelt over zijn diocees.

Brazilië wordt hij “Dom Diogo” genoemd, want “Hans” is blijkbaar te moeilijk voor de Braziliaan. Natuurlijk heeft hij ook met zijn collega bisschop, Mgr. Frans Wiertz, een onderhoud gehad.

Bisschop Reesink kennen wij reeds vele jaren. Natuurlijk hebben wij het over die eerste ontmoet-

De zuster onderzoekt een patiënt.

ting gehad, toen hij nog “gewoon” missionaris was en tussen de leprozen werkte. “Ja, mijn benoeming als bisschop, kwam letterlijk uit de lucht vallen. Ik had dat werkelijk niet verwacht. Maar natuurlijk heb ik aan het verzoek van de H. Vader gehoor gegeven,” aldus Mgr. Reesink.

De bisschop wordt volgend jaar 75 en dan wil hij ook zijn “ontslag” indienen. “Het wordt tijd dat er een jonger iemand de zorg voor het bisdom overneemt. Dit doe ik niet omdat ik er geen zin in heb, maar de jaren beginnen nu echt te tellen en ik denk dat ik nu plaats moet maken voor een nieuwe. Ik zal in Brazilië blijven, maar ik ga dan naar een

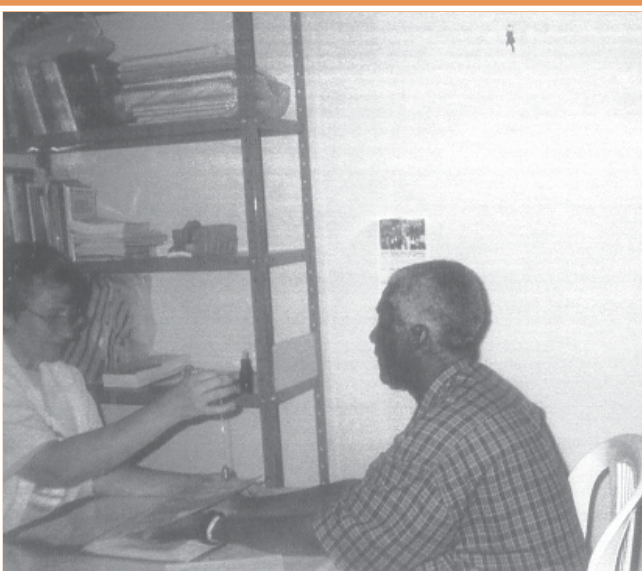
ander bisdom. Ik vind het niet goed om in Teofilo Otoni te blijven. Je moet de nieuwe bisschop alle ruimte geven om zijn eigen beleid uit te voeren. Mijn aanwezigheid kan belemmerend werken”.

Mgr. Reesink is nog steeds verantwoordelijk voor alles wat in zijn diocees gebeurt. Hij heeft dan ook een aanvraag bij zich, geen nieuw project maar een verzoek om een oud project voort te zetten. Het project staat onder leiding van de Zusters Franciscanessen van Heythuysen (de Brazi-

Veel kinderen komen naar de kliniek van de zusters. Ondervoeding is het grootse probleem.

lianse Provincie), die hun “roots” in het Limburgse hebben. Deze zusters doen “ontzettend mooi werk”, aldus de bisschop. Enkele jaren geleden zijn zij een kliniek opgestart, waarbij gebruik wordt gemaakt homeopathische geneesmiddelen. Vaak kunnen de armen de reguliere gezondheidszorg niet betalen. De geneesmiddelen, die voorgeschreven worden, zijn voor deze mensen gewoon te duur. Vandaar dit project “de Groene Apotheek”. De zusters kunnen de meeste patiënten goed helpen. Zij staan bovendien voortdurend in contact met het plaatselijke ziekenhuis. Dus als de mensen niet door de zusters geholpen kunnen worden, zullen zij naar het reguliere ziekenhuis doorgestuurd worden. De zusters en het bisdom spreken dan een betalingsregeling af met het ziekenhuis, aangezien de rekeningen toch betaald moeten worden.

Na het onderzoek krijgt de patiënt een homeopatisch preparaat.

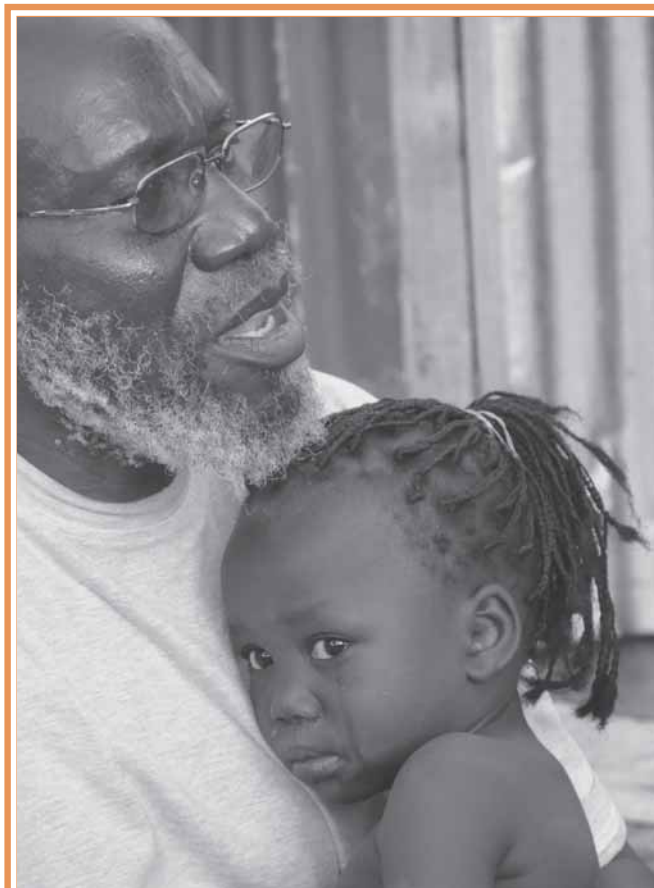
Het aantal mensen dat gebruik maakt van de apotheek van de zusters is de afgelopen jaren sterk toegenomen. Er is een uitbreiding nodig. Men moet nieuwe apparatuur aanschaffen (bloeddruk-meters, spuitjes, homeopathische grondstoffen voor het samenstellen van de medicijnen e.d.). Totale kosten zijn geraamd op ruim € 25.000. Dit is geen klein bedrag, maar heel veel mensen zullen hiervan kunnen profiteren. Bovendien willen de zusters hun dienstverlening uitbreiden. Zij willen ook de positie van de huismoeders verbeteren. Vanuit de kliniek worden daarom ook cursussen gegeven over voeding, hygiëne en preventieve gezondheidszorg. De jonge moeders kunnen ook cursussen volgen zoals koken, breien, broodbakken, textielbewerking en naaicursussen. De mensen die komen hebben meestal geen enkele opleiding gehad. Zo willen de zusters deze vrouwen helpen om beter voor zichzelf en hun gezinnetje te zorgen. Zo nodig worden zij ook juridisch bijgestaan. "Het is een mooi project en ik hoop van harte dat het Missieburo iets voor de zusters kan doen," aldus Bisschop Reesink.

Een eerste (foto)impressie van het werkbezoek aan Sudan en Oeganda van Wies Hamstra-Janssen, een vrijwilligster van het Missieburo

Wies Hamstra-Janssen werkt reeds een aantal jaren op het Missieburo Roermond. In juni is zij

Wies Hamstra met één van haar reisgenoten

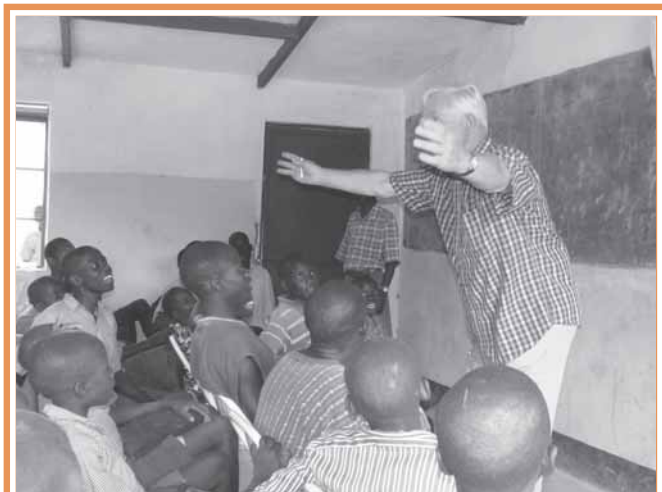
Oud-bisschop Paride Taban, de drijvende kracht achter het hulpproject in Torit

op eigen gelegenheid, samen met twee reisgenoten op bezoek geweest in Sudan en Oeganda.

Wies is zeer actief op het gebied van ontwikkelingssamenwerking en missiewerk. In de eigen parochie is zij dan ook lid van het missiecomité en diverse platforms.

Enkele jaren geleden heeft Wies Mgr. Paride Taban, oud-bisschop van Torit (Sudan) ontmoet. Hij heeft haar bijzonder "geraakt" en onlangs heeft hij haar gevraagd een kliniek in Zuid-Sudan op te zetten. Wies is namelijk laborante/analist van beroep.

Wies ondersteunt ook enkele kinderen in Oeganda via het adoptieprogramma van het Missieburo. Natuurlijk stond een bezoek aan St. Noa's Family, waar haar adoptiekinderen verblijven, op haar lijst. Pater Piet Hooysschuur wp is samen met enkele "bamama's" verantwoordelijk voor St. Noa's. Afgelopen 9/10 augustus

Natuurlijk moest ook een "gastles" gegeven worden en dat was zeer interessant!

Natuurlijk zijn verschillende dorpen bezocht. Zo leer je de bevolking kennen

bestond St. Noa's 25 jaar en dat werd in Oeganda natuurlijk gevierd.

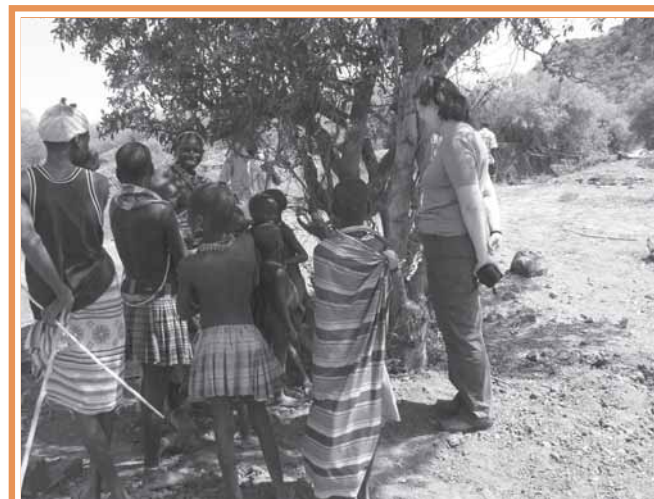
Wies heeft beloofd een uitvoerig verslag te maken over haar ervaringen in deze twee landen. Zij heeft op het bureau het een en ander verteld en dat was bijzonder boeiend. Zij heeft leuke dingen meegemaakt maar helaas ook zeer beangstigende momenten.

Om de lezers van onze nieuwsbrief nu alvast een indruk te geven van wat Wies allemaal heeft meegemaakt, treft u hier enkele foto's aan. Dit is een kleine greep uit de vele honderden foto's, die Wies heeft gemaakt.

Haar uitgebreide verslag zullen wij op onze website plaatsen. Wies heeft natuurlijk ook eigen verplichtingen, maar zij zal proberen dit zo snel mogelijk te maken.

Wilt u meer informatie over ons adoptieprogramma, neem dan contact op met het Missieburo of bezoek onze website: www.missieburo.nl onder de rubriek "activiteiten". Op de site vindt u ook een aanmeldingsformulier, waarmee u zich kunt aanmelden of informatie kunt aanvragen. U kunt natuurlijk ook bellen of een brief schrijven. Wij zullen dan z.s.m. contact met u opnemen.

Via deze sponsoring geeft u een kind een toekomst! Dat heeft Wies met eigen ogen kunnen zien.

In gesprek met de locale bevolking

Op bezoek in een ziekenhuis

Eindelijk kan Wies "haar" tweeling in de armen nemen

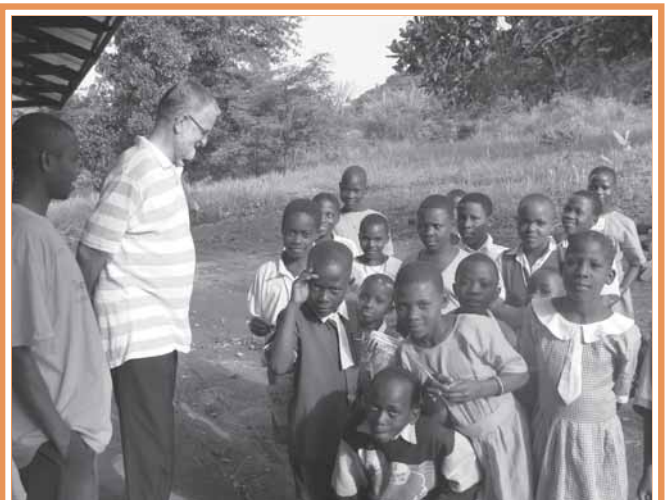
Reeds een ballon maakt het kind gelukkig!

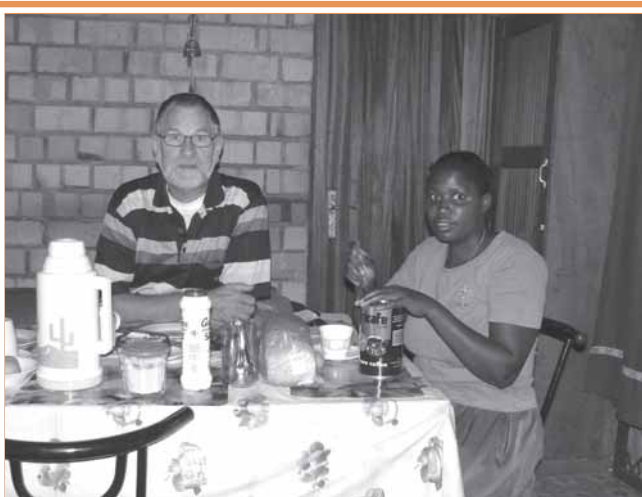
Pater Piet moest het toch even uitproberen!

De was wordt gedaan. Drogen op de struiken!

Pater Piet met de kinderen

Pater Piet en een Bamama op de foto!

Aan alles komt een keer een eind.....